

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14CoP/16/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118216753
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 08. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Podhorová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2018:6118216753.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Podhorovej a členov senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a JUDr. Jaroslava Galla v právnej veci starostlivosti o maloletého I. D., nar. XX. XX. XXXX, t. č. bytom Slovenská republika, H., R. T. X/X, v konaní zastúpený kolíznym opatrovníkom ÚPSVaR C., dieťa matky F. R., nar. X. X. XXXX, t. č. trvale bytom Slovenská republika, H., R. T. X/X, právne zastúpená JUDr. Andreou Stupárovou, advokátkou so sídlom Veľká Lúka, Novomeského 1266/25 a otca I. I. D., nar. X. XX. XXXX, trvale bytom Q. M., I., T. R. XXXX/XX, t. č. bytom Q. M., C. X, M. XXXX/XX, právne zastúpený JUDr. Kateřinou Sekaninovou, advokátkou so sídlom Česká republika, Brno, Jezuitská 13, v konaní o návrat maloletého pri neoprávnenom premiestnení alebo zadržovaní, o odvolaní matky maloletého proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 32P/32/2018- 172 zo dňa 11. 04. 2018, takto

rozhodol:

I. Uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 32P/32/2018- 172 zo dňa 11. 04. 2018 v prvom výroku, ktorým súd nariadil matke maloletého návrat maloletého I. D., nar. XX. XX. XXXX do miesta obvyklého pobytu v jurisdikcii Obvodného súdu pre C. X, Q. M. a vo výroku o trovách konania p o t v r d z u j e .

II. Vo zvyšnej časti zostáva uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica nedotknuté.

III. Žiadnemu z účastníkov konania právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením Okresný súd Banská Bystrica (ďalej len „súd prvej inštancie“) nariadil matke F. R. návrat maloletého I. D., nar. XX. XX. XXXX, do miesta obvyklého pobytu v jurisdikcii Obvodného súdu pre C. X, Q. M. (prvý výrok uznesenia). Súd návrh (otca) vo zvyšku zamietol (druhý výrok uznesenia). O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol tak, že žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na ich náhradu (tretí výrok uznesenia). V odôvodnení uznesenia súd prvej inštancie uviedol, že otec maloletého prostredníctvom právnej zástupkyne sa návrhom podaným dňa 7. 2. 2018 domáhal nariadenia vrátenia maloletého do miesta obvyklého pobytu v Q. M., meste C., do 3 dní od právoplatnosti uznesenia s tým, že v prípade, že matka v súlade s prvým výrokom uznesenia do miesta obvyklého pobytu maloletého nenavráti, je otec oprávnený po uplynutí lehoty maloletého prevziať za účelom jeho navrátenia do miesta obvyklého bydliska maloletého v Q. M.. Svoj návrh otec maloletého odôvodnil tým, že s matkou maloletého sa spoznali v septembri 2011. Sám je štátnym občanom Q. M.. Matka je štátnym občanom Slovenskej republiky žijúcim v Q. M. od roku 2012. S matkou spolu viedli rodinnú domácnosť od septembra 2012 a to na adrese C. X, M. XXXX/XX. Z ich spolužitia sa dňa XX. XX. XXXX narodil maloletý I. D.. Miesto obvyklého pobytu maloletého je v Q. M., meste C., kde sa maloletý narodil a spoločne býval s obidvomi rodičmi až do 18. 12. 2017, kedy matka bez jeho vedomia a súhlasu odcestovala s maloletým na Slovensko s úmyslom sa už s maloletým nenavrátiť. Maloletý je v Q. M. riadne zdravotne poistený do dňa 31. 12. 2017. Dňa 17. 2. 2018 otec dotazom na príslušnú zdravotnú poisťovňu, v ktorej

maloletý bol poistencom od narodenia zistil, že registrácia maloletého bola ukončená na základe žiadosti matky. Maloletý má v mieste svojho obvyklého bydliska tiež svojho detského ošetrojúceho lekára, resp. mal svojho detského ošetrojúceho lekára do dňa 15. 12. 2017. Dňa 15. 1. 2018 kontaktoval pediatra maloletého I. N. C., v starostlivosti ktorého maloletý od narodenia bol a ktorý mu oznámil, že dňa 15. 12. 2017 si matka v ordinácii vyzdvihla zdravotnú dokumentáciu maloletého a oznámila mu, že s maloletým sa sťahuje z C. na Slovensko. Matka je v mieste obvyklého bydliska vedená v sociálnom systéme - požiadala o priznanie sociálnych dávok v súvislosti s rodičovstvom a poberala peňažnú pomoc v materstve, resp. tiež rodičovský príspevok o čerpanie ktorého požiadala na dobu do troch rokov veku maloletého. S ohľadom na zistené jednostranné konanie matky možno dôvodne očakávať, že rovnako čerpanie rodičovského príspevku v Q. M. bolo matke v medziobdobí zrušené a v súčasnej dobe už rodičovský príspevok v Q. M. nepoberá. Na strane matky tak dochádza k modelovému správaniu tzv. rodiča - únoscu, ktorý sa snaží docieľiť navodenie stavu, kedy atribúty obvyklého bydliska dieťaťa sú rodičom - únoscom prenesené do miesta kam tento rodič s dieťaťom svojvoľne odišiel s úmyslom sa už nevrátiť. K pomerom u účastníkov konania uviedol, že ako rodina majú v C. vytvorené stabilné bytové zázemie, maloletý žil s rodičmi v prenajatom byte o veľkosti 2+kk s garážou na adrese C. X, M. XXXX/XX. Na uvedenej adrese bol maloletý rodičmi prihlásený tiež k trvalému pobytu, ktorý podľa jeho zistenia zo dňa 15. 1. 2018 bol matkou zrušený ku dňu 27. 12. 2018. Obaja rodičia majú v mieste obvyklého pobytu dobré a stabilné profesijné uplatnenie. Po vykonanom rozsiahlom dokazovaní súd prvej inštancie konštatoval, že maloletý sa narodil v Q. M., kde do 18. 12. 2017 žil v spoločnej domácnosti so svojimi rodičmi v prenajatom byte v C. na ul. M. XX. Maloletý na tejto adrese bol prihlásený na trvalé bydlisko do 27. 12. 2017, kedy ho matka odhlásila. Maloletý bol zaradený do sociálneho, zdravotného systému a do 15. 12. 2017 mal svojho pediatra a u neho vedenú zdravotnú dokumentáciu. Matka maloletého bola taktiež zaradená do sociálneho systému Q. M., poberala a poberá dávky spojené s rodičovstvom, peňažnú pomoc v materstve, rodičovský príspevok. Maloletý bol štátnym občanom Q. M. a odo dňa 22. 3. 2018 na základe žiadosti matky aj štátnym občanom Slovenskej republiky. Maloletý v Q. M. nenavštevoval žiadne predškolské zariadenie, detské jasle. Starostlivosť o maloletého zabezpečovali rodičia. Maloletý v Q. neabsolvoval žiadne kurzy. Nenavštevovanie predškolského zariadenia, resp. detských jaslí a akýchkoľvek kurzov matka odôvodňovala zdravotným stavom maloletého, ktorý vo veku X I. bol po dobu jedného týždňa hospitalizovaný v nemocničnom zariadení v Q. M.. Maloletý na území Q. M. má okrem otca starú matku, dve tety, sesternicu, s ktorými bol v pravidelnom kontakte a podľa zhodného vyjadrenia rodičov na nich pozitívne reagoval. Matka spolu s otcom a maloletým, resp. sama s maloletým chodila na územie Slovenskej republiky, ako sama uviedla za účelom návštev a osláv. Maloletý odo dňa 18. 12. 2017 sa zdržiava na území Slovenskej republiky, kde podľa samotného písomného vyjadrenia matky sa dobre adaptoval. Maloletý v čase premiestnenia z Q. na územie SR mal N.. Vzhľadom na takýto vek maloletého nemožno hovoriť o vytvorení citových, sociálnych väzieb samotným mal. dieťaťom a v tomto smere sa súd stotožnil s argumentáciou právnej zástupkyne matky. Súd však vzhľadom na vek maloletého môže konštatovať, že jeho miera začlenenia vzhľadom na vyššie opísaný skutkový stav bola v Q., a preto jeho obvyklý pobyt bol na území Q.. Následne, ako mal súd preukázané, že prišlo k zmene obvyklého pobytu maloletého, sa zaoberal otázkou, či premiestnenie alebo zadržanie maloletého mimo jeho obvyklého pobytu bolo neoprávnené. V danom prípade nadobudol otec opatrovnícke právo zo zákona narodením maloletého. Z výpovede otca ako aj matky mal súd preukázané, že otec svoje opatrovnícke právo vykonával a to samostatne, v čase plnenia pracovných povinností matkou, alebo spoločne s matkou počas víkendov, kedy mali spoločné výlety. Súd sa zaoberal výlučne otázkou, či otec svoje opatrovnícke právo realizoval, čo mal súd jednoznačne preukázané. Ďalej mal súd tiež preukázané, že na návrh matky na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 11P/56/2017 prebiehalo konanie o nariadenie neodkladného opatrenia, ktoré bolo zamietnuté a súd z úradnej moci začal konanie o zverenie maloletého do starostlivosti rodičov, ktoré, podľa vyjadrení kolízneho opatrovníka, pre nedostatok právomoci SR, bolo zastavené. Otec súdom doložil, že podal na Obvodný súd pre C. X. návrh na úpravu výkonu rodičovských práv a povinností, v ktorom sa domáha zverenia maloletého do striedavej osobnej starostlivosti. Ďalej súd (konajúci v prejednávanej veci) skúmal či došlo k neoprávnenému premiestneniu, alebo neoprávnenému zadržaniu maloletého. Uviedol, že zmena pobytu maloletého je možná len so súhlasom rodiča, ktorý môže byť daný písomne, ústne alebo konkludentne. V danom prípade mal súd preukázané, že matka premiestnila maloletého dňa 18. 12. 2017, kedy odišla zo spoločnej domácnosti. Zo zhodného vyjadrenia rodičov vyplynulo, že odchodu matky zo spoločnej domácnosti predchádzala hádka, ktorá bola v nedeľu 17. 12. 2017, pri ktorej podľa tvrdení matky otec použil slová „zbaľ sa a vypadni“. Otec k tomuto tvrdeniu matky sa nevedel vyjadriť, uviedol že si nepamätá, žeby takéto slová použil. Pred odchodom matka napísala otcovi maloletého SMS správu, ktorou mu oznámila, že aby sa nehádali,

odišla k svojim rodičom na sviatky. Otec matku po odchode zo spoločnej domácnosti telefonicky kontaktoval, písal jej SMS správy, z ktorých však nemožno jednoznačne vyvodíť, že by s odchodom matky spolu s maloletým zo spoločnej domácnosti na vianočné sviatky k rodičom matky nesúhlasil. Aj keď rodičia odlišne opisovali priebeh udalostí od 18. 12. 2017, súd na základe konania, správania sa otca konštatoval, že k premiestneniu maloletého dal konkludentný súhlas. O tom svedčí aj vyjadrenie matky konštatované opatrovníkom v správe zo sociálneho šetrenia, pri ktorom matka uviedla, že otcovi nepovedala že ostane na Slovensku, predpokladala, že spolu s maloletým sa vráti späť do Q.. Následne však matka odo dňa 27. 12. 2017 vykonávala kroky smerujúce k zotrvaní maloletého na území SR tým, že k 27. 12. 2017 zrušila svoje živnostenské oprávnenie, zrušila trvalý pobyt maloletého v Q. a maloletého prihlásila na území SR k pediatri, na trvalý pobyt a riešila slovenské štátne občianstvo maloletého. Otec maloletého sa obrátil na Ústredný orgán Q., ktorý následne kontaktoval Centrum pre medzinárodnoprávnu ochranu detí a mládeže SR a ten kontaktoval matku. Súd preto ustálil záver, že odo dňa 27. 12. 2017 sa maloletý na území SR zdržiava neoprávnene, pretože otec matke neudelil písomný, ústny a svojim konaním ani konkludentný súhlas na zadržovanie maloletého na území SR. Pokiaľ matka v tejto súvislosti argumentovala, že otec riešil otázku premiestnenia, resp. zadržovania maloletého až po dvoch mesiacoch, je takéto tvrdenie nepravdivé vzhľadom na to, že k podaniu návrhu otcom na Okresný súd Banská Bystrica dňa 7. 2. 2018 predchádzalo podanie žiadosti otcom na Ústredný orgán Q., ktorý následne začal konať. Preto mal súd preukázané, že v prejednávanej veci došlo k medzinárodnému únosu a je v zmysle Haagskeho dohovoru povinnosťou dieťa vrátiť. Právna zástupkyňa matky poukazovala na čl. 13 písm. b) Dohovoru a na európsku judikatúru a žiadala dieťa do ČR nenavrátiť. Ako dôvod nenavrátienia dieťaťa uviedla, že maloletý by išiel do konfliktného prostredia, naviazanosť maloletého na matku vzhľadom na jeho útlý vek, kojenie maloletého matkou a z toho dôvodu existenčne prirodzene biologickú citovú viazanosť maloletého na matku. V tejto súvislosti poukázala na rozhodnutie ESLP č. 41615/07, č. 14737/09, v ktorých súd ustálil, že je potrebné prihliadnuť na najlepší záujem maloletého dieťaťa, ktorý je treba vždy hodnotiť k dobe rozhodnutia súdu a tento záujem zahŕňa jednak záujem udržiavať si väzby s rodinou ako aj záujem vyvíjať sa v zdravom prostredí. Právna zástupkyňa matky poukázala tiež na nimi predložený súkromný znalecký posudok, ku ktorému súd uviedol, že mu nemôže dať takú dôkaznú váhu, nakoľko bol vykonaný bez vyšetrenia otca, t. j. len na základe vyšetrenia matky maloletého a zodpovedá na otázky, ktoré neboli ani v konaní sporné. Súd tiež poukázal na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci G.M. proti Poľsku, v ktorom súd sa zaoberal pojmom „ujma“ v zmysle čl. 13 písm. b) Haagskeho dohovoru. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že pri návrate citlivo zvažoval aplikáciu čl. 13 písm. b) Dohovoru prihliadnutím na všetky okolnosti ohľadom maloletého. Zároveň prihliadol na čl. 11 ods. 4 Nariadenia, ktoré stanovuje ešte prísnejšie podmienky za ktorých nemožno nenavrátiť maloleté dieťa. Z obsahu spisu vyplýva, že maloletý sa má vrátiť do Q., do členského štátu EÚ. Maloletý vzhľadom na svoj aktuálny vek N. nie je fixovaný na žiadne prostredie, ale na osoby ktoré mu dávajú pocit istoty, bezpečia a ktorými sú pre maloletého obidvaja rodičia, čo jednoznačne vyplynulo zo správy z poradensko-psychologického procesu, v rámci ktorého maloletý mal pozitívne reakcie na obidvoch rodičov, dokonca otec z rodičov bol ten, ktorý maloletého upokojil. Maloletý pred poradensko-psychologickým procesom po dobu 4 dní bol s otcom od rána 9:00 hod. do večera zhruba 19:00 hod. a vtedy mu otec zabezpečoval starostlivosť. Z vyjadrenia matky nevyplývalo, že by maloletý takúto starostlivosť neakceptoval, resp., že by mal s ňou problém. Jediné riziko, ktoré by mohlo spôsobiť maloletému ujmu, bola skutočnosť, že doposiaľ maloletý bol večer a v noci matkou kojený. Súdu je zrejmé, že nie je možné nútiť matku aby nasledovala maloletého do krajiny obvyklého pobytu, matka však sama uviedla, že v prípade nariadenia návratu by maloletého nasledovala do Q., kde by si prenajala byt, musela by nájsť na to finančné prostriedky. Súd preto po takomto vyjadrení matky nemal preukázané splnenie podmienky v zmysle čl. 13 písm. b) Haagskeho dohovoru pre nenavrátienie maloletého. Pokiaľ matka prostredníctvom právnej zástupkyne na pojednávaní pred rozhodnutím súdu už uvádzala, že sa odmieta navrátiť do Q., súd takéto vyjadrenie považoval za účelové preto, aby dosiahla nenavrátienie maloletého. Matka maloletého premiestnila napriek tomu, že vedela, že na to súhlas od otca nedostane, o čom svedčí samotné jej vyjadrenie pred opatrovníkom. Otec prostredníctvom právnej zástupkyne predložil súdu reálne a spôsobilé záruky pre návrat maloletého aj s matkou tým, že má možnosť sa zo spoločnej domácnosti, v ktorej spolu s matkou a maloletým do jej odchodu na územie SR žili, odsťahovať a za tým účelom má riadne podpísanú nájomnú zmluvu, ktorú aj súdu predložil. Otec taktiež sa zaviazal pri návrate maloletého matke poskytovať výživné vo výške 4 000 Kč, ktoré podľa predloženej nájomnej zmluvy, či už otcom alebo samotnou matkou pokrýva výdavky spojené s nájomným prenajatého bytu. V prípade, že by otec si tento záväzok nesplnil, matka na území Q. má možnosť domáhať sa určenia výživného a to aj neodkladným opatrením. Matka tak spolu s maloletým má možnosť vrátiť sa do nekonfliktného prostredia

domácnosti, v ktorom by s maloletým žila sama a maloletý by tak nebol vystavený konfliktnému vzťahu rodičov, na ktorý matka poukazovala, avšak podľa záverov z poradensko-psychologického procesu za odborného vedenia rodičov maloletého by mohlo dôjsť k obnoveniu partnerského spolužitia. Pokiaľ právna zástupkyňa matky spochybňovala nemožnosť matky vrátiť sa do pôvodnej domácnosti bytu v C. na M. ul. č. XX. z dôvodu, že nájomná zmluva nebola podpísaná, súd uvádza, že zo samotného vyjadrenia matky vyplynulo, že takúto nájomnú zmluvu uzavrela, len ňou nedisponuje, pretože jej ju otec roztrhal a nájomnú zmluvu nevypovedala. Otec súdu doložil čestné prehlásenie vlastníka bytu na M. ul. č. XX, z ktorého vyplýva možnosť ďalšieho bývania matky s maloletým. Súd taktiež pri svojom rozhodovaní zohľadnil ďalšiu záruku otca a to poskytnutie finančných prostriedkov matke vo výške 80 € na úhradu výdavkov spojených s návratom maloletého do Q., a to v prípade, žeby matka odmietala možnosť otca odviezť ju spolu s maloletým do Q.. Pre úplnosť súd prvej inštancie uviedol, že matkou predložené doklady o vyšetrení maloletého s uvedením diagnózy Z. H. nie je dôvodom na nenavrátenie maloletého, pretože ide o bežnú diagnózu a nie natoľko závažnú, ktorá by podľa čl. 13 písm. b) Dohovoru priviedla maloletého do neznesiteľnej situácie. Nariadením návratu maloletého do krajiny obvyklého pobytu súd sledoval aj umožnenie Q. súdom, ktoré majú právomoc meritórne vo veci rozhodnúť, a to už o podanom návrhu otca, čím sa poskytne maloletému právna istota a predíde sa ďalším konfliktným situáciám medzi rodičmi. Súd prvej inštancie záverom uviedol, že otec sa vo svojom návrhu domáhal nariadenia návratu maloletého v lehote 3 dní od právoplatnosti uznesenia a zároveň udelenia oprávnenia mu po uplynutí 3-dňovej lehoty prevziať maloletého za účelom jeho navrátenia do miesta obvyklého pobytu. Súd návrh v tejto časti zamietol, nakoľko stanovenie lehoty na nariadenie návratu je nadbytočné vzhľadom na znenie § 133 ods. 2 CMP, podľa ktorého uznesenie je vykonateľné nadobudnutím právoplatnosti a tiež z dôvodu samostatne upraveného vykonávacieho konania v Civilnom mimosporovom poriadku. Ohľadom dĺžky konania súd uviedol, že 6-týždňovú lehotu na rozhodnutie nebolo možné dodržať, nakoľko pre zákonné, správne a spravodlivé rozhodnutie vo veci bolo potrebné vykonať dokazovanie za účelom náležitého zistenia skutkového stavu.

2. Proti uzneseniu súdu prvej inštancie podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie matka maloletého prostredníctvom svojej právnej zástupkyne. Predovšetkým sa nestotožnila s ustálením obvyklého pobytu maloletého dieťaťa v Q. zo strany súdu prvej inštancie. Poukázala na vyjadrenie matky k návrhu otca zo dňa 09. 03. 2018 (čl. II. na str. 3) o tom, že trvalý pobyt malo maloleté dieťa po jeho narodení v I., čo otec nijakým spôsobom, či už písomným alebo ústnym vyjadrením v rámci konania nepoprel, a taktiež je nesprávne vyhodnotenie súdu, že odo dňa 22. 03. 2018 sa maloletý na základe žiadosti matky stal štátnym občanom SR. Právna zástupkyňa matky uviedla, že maloleté dieťa je od narodenia aj štátnym občanom SR, a to v zmysle § 5 ods. 1 písm. a) zák. č. 40/1993 Zb. o štátnom občianstve SR, pričom osvedčenie, ktoré matka predložila, túto skutočnosť len osvedčilo, čo však neznamená tak, ako nesprávne vyhodnotil súd, že maloleté dieťa sa len odo dňa 22. 03. 2018 stalo občanom SR. Matka opäť poukázala na to, že dieťa bolo na Slovensko premiestnené v čase, keď malo nízky vek, kedy možno predpokladať, že vo veku X rok a X mesiace, ktoré malo v čase jeho premiestnenia si vytvorilo v mieste obvyklého pobytu stabilnejšie, či už sociálne, či citové väzby, na ktoré sa v súčasnosti pamätá alebo ich postráda, a to, že sa dieťa tak nízkeho veku adaptovalo alebo integrovalo v prostredí SR, nič nemení na skutočnosti, že dieťa si vzhľadom na nízky vek nemohlo vytvoriť žiadne väzby v C. na území Q., kde bývalo s rodičmi v prenajatom byte, čiže žiadne stabilné bývanie nemalo, kde v C., okrem otca, nemá žiadnu rodinu zo strany otca, ani zo strany matky, túto rodinu zo strany otca má v I., pričom to, že matka poberá dávky súvisiace s materstvom v Q. nemožno abstrahovať aj na dieťa, ktoré vzhľadom na stabilné rodinné prostredie, ktoré má na Slovensku v H., kde má maloletý okrem všeobecného lekára aj odborných lekárov vzhľadom na jeho problémy s S., kde dieťa ďalej navštevuje záujmový krúžok C. P., kde má širokú rodinu zo strany matky, kedy je dieťa aj občanom SR od svojho narodenia, má slovenský rodný list a všetky tieto komplexne vymenované faktory svedčia o tom, že dieťa má obvyklý pobyt nie v Q., ako nesprávne ustálil okresný súd, ale v SR. Matka sa od počiatku odmietala a odmieta vrátiť do Q. z dôvodu, že ju bývalý partner vyhadzoval z bytu na M. ulici v C., čo vyvrcholilo hádkou a vyhodením z bytu zo slovami „zbal sa a vypadni“ aj dňa 17. 12. 2018. Dôvodom opustenia spoločnej domácnosti boli teda hádky rodičov maloletého, ktorých účastný bol aj maloletý, na ktorého tieto hádky veľmi zle vplývali, dieťa sa ich vplyvom rozplakalo, pričom rodičia mali rozdielne názory aj pri výchove dieťaťa. Z konania matky a z jej vyjadrení prezentovaných či už v podobe písomnej alebo ústnej, jasne vyplynul odmietavý postoj matky vrátiť sa s dieťaťom do C. do Q. z dôvodov predchádzajúcich konfliktov medzi partnermi, ktoré mali negatívny dopad na dieťa z dôvodov absencie stability rodinného zázemia v Q., stability bývania, absencie zamestnania, a preto považuje závery súdu v tomto smere za nesprávne, nanajvýš nespravodlivé, aby vyjadrenie matky v prípade súdom nariadeného návratu, že bude dieťa nasledovať,

používal ako dôkaz svedčiaci proti matke a považoval jej tvrdenia za účelové. Postoj matky sa v žiadnom prípade nezmenil, stále považuje za nespravodlivé, aby ju súd proti jej vôli nútil vrátiť sa s dieťaťom do Q., pričom je potrebné poukázať na to, že v konaní nebolo nijakým relevantným spôsobom preukázané, že doteraz existuje platná nájomná zmluva na byt na M. ulici č. XX v C., podpísaná obidvoma účastníkmi zmluvy, t. j. medzi osobou matky ako nájomníčkou a osobou prenajímateľky p. B. R., ktorá by matku oprávňovala vrátiť sa do bytu na M. ulici č. XX v C., ktorá podľa tvrdenia otca mala trvať do konca roka 2018, pričom súd aj v tomto prípade nesprávne vyhodnotil vyjadrenie matky, ktorá na pojednávaní uviedla, že jej nájomnú zmluvu otec dieťaťa roztrhal, a táto podľa vedomostí matky mala trvať do konca roka 2017. Takúto zmluvu nebolo potrebné vypovedať, keď nájomná zmluva podľa matky zanikla koncom roka 2017. Súd tak vo svojom odôvodnení opätovne uviedol skutočnosti, ktoré nepovažuje za správne a komplexné vyhodnotenie dokazovania, pričom sa vo svojom odôvodnení nezaoberal skutočnosťou prezentovanou právnou zástupkyňou matky na pojednávaní konanom dňa 11. 04. 2018, ktorá poukázala na to, že čestné vyhlásenie nemožno považovať za dôkaz s právnou silou, ktorý by mal nahrádzať svedeckú výpoveď, a preto naň žiadala neprihliadať. Taktiež lekárske správy o aktuálnom zdravotnom stave maloletého, ktorý je aj pri bežných činnostiach zadýchaný, pričom mu bola nasadená v SR liečba. Aj tieto dôkazy predložené zo strany matky vyhodnotil okresný súd v neprospech matky a považoval ich za účelové, s čím sa nemožno stotožniť, nakoľko matka, pokiaľ by maloletý nemal zdravotný problém, by svoje dieťa určite svojvoľne nevystavila vyšetreniam, ktoré maloletý absolvoval, pričom lekári nevyhlásili, že by sa to mohlo stať pod vplyvom prašného prostredia v C. a je tu možný náznak Z., ktorá sa však u tak malého dieťaťa ešte nedá diagnostikovať, až v neskoršom veku. Ani na uvedenú argumentáciu právnej zástupkyne matky súd prvej inštancie neprihliadol a považoval ju za účelovú. Matka sa nestotožnila ani so závermi súdu prvej inštancie o predložení reálnych a spôsobilých záruk pre návrat maloletého aj s matkou zo strany otca, nakoľko záruky a sľuby otca nepovažuje za dostačujúce, nakoľko nestačí len niečo sľúbiť, je potrebné prihliadnuť aj na postoj otca k plneniu vyživovacej povinnosti k maloletému dieťaťu, ktorá síce nie je stanovená súdom, ale vyplýva mu zo zákona a ktorú si otec neplní údajne z dôvodu, aby to súd nepovažoval za schvaľovanie konania vo vzťahu k matke. Matka tak neverí sľubom otca, ktorý stále býva v prenajatom byte na M. ulici č. XX v C.. Zároveň otec nespochybnil výraznú naviazanosť dieťaťa na matku a nespochybnil ani súkromný znalecký posudok už aj z dôvodu, že prevažnú časť celodennej starostlivosti o dieťa vykonávala vždy matka, ktorá dieťa stále kojí aj v nočných hodinách. Otec v tomto smere nepredniesol žiadnu konkrétnu predstavu o tom, ako by bola zabezpečená starostlivosť o maloleté dieťa po jeho návrate do miesta obvyklého pobytu, aby bola minimalizovaná možnosť vzniku akejkoľvek ujmy vo vzťahu k dieťaťu, čo na rozdiel od okresného súdu považuje matka za podstatné. Navyše, aj širšie rodinné zázemie dieťaťa je sústredené na Slovensku, keďže v konaní nebolo preukázané, ani účastníkmi potvrdené, že niektorá vzťahovo blízka osoba by sa v mieste obvyklého pobytu dieťaťa, t. j. v C. zdržiavala. I v prípade, ak by i odvolací súd ustálil, že obvyklým pobytom maloletého dieťaťa je Q., právna zástupkyňa matky poukázala na ust. čl.13 písm. b) Haagskeho dohovoru o únosoch, pričom má za to, že zo strany otca neboli preukázané dostatočne účinné opatrenia, ani primerané záruky, či už bytové, sociálne, finančné, ktoré by znamenali možnosť bezkonfliktného spoluzitia rodičov, stabilitu prostredia a maloletý by tak bol po návrate vystavený duševnej ujme a aj vzhľadom na aktuálny zdravotný stav maloletého nie je návrat dieťaťa do krajiny obvyklého pobytu vhodný, vzhľadom na prvoradý a individuálny záujem maloletého dieťaťa, ktoré je silne, existenčne a citovo fixované na matku a návrat do konfliktného prostredia negatívne vplyva na psychický vývin dieťaťa. S poukazom na uvedené, matka maloletého považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za nesprávne a nespravodlivé, pretože súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vo svojom rozhodnutí dostatočným spôsobom neprihliadol na všetky okolnosti prípadu, viaceré dôkazy hodnotil v neprospech matky, pričom, ich komplexne a dostatočne nepreskúmal a nevyhodnotil výsledky dokazovania vo vzájomných súvislostiach. Matka zdôraznila, že nie je možné spoločné spoluzitie a bývanie navrhovateľa a odporkyne pre pretrvávajúce konflikty v čase ich spoluzitia, ktorých svedkom bývalo maloleté dieťa, na ktoré tieto konflikty zle vplývali a dieťa by tak nariadením návratu bolo vystavené duševnej ujme, príp. fyzickej ujme, kedy by aj v súlade s postojom kolízneho opatrovníka, ktorý sa v konečnom dôsledku priklonil na stranu matky a žiadal dieťa de facto nenavrátiť. Preto navrhla, aby odvolací súd po zhodnotení dokazovania, v prípade, ak ustáli obvyklý pobyt maloletého dieťaťa v SR, aby rozhodnutie okresného súdu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie alebo, aby postupom podľa § 388 CSP zmenil uznesenie okresného súdu a návrh navrhovateľa zamietol, resp., ak by odvolací súd ustálil, že obvyklý pobyt maloletého dieťaťa je v Q., aby rozhodnutie okresného súdu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie alebo, aby postupom podľa § 388 CSP zmenil uznesenie okresného súdu a nenariadil matke návrat maloletého dieťaťa do miesta obvyklého pobytu v jurisdikcii Obvodného súdu pre C. X, Q..

3. K odvolaniu matky maloletého sa podaním zo dňa 22. 05. 2018 vyjadril kolízny opatrovník - Úrad práce, soc. vecí a rodiny C., ktorý uviedol, že aktuálnym prešetrením pomerov dňa 21. 05. 2018 zistil, že sa matka naďalej odmieta vrátiť do Q. aj z dôvodu, že tam nemá rodinné zázemie. Počas šetrenia bol prítomný aj otec maloletého, ktorý uviedol, že na Slovensko pricestoval dňa 21. 05. 2018 a zostane do dňa 24. 05. 2018. V tomto období bude v kontakte so svojim synom. Úrad uviedol, že zotrúva na písomných a ústnych vyjadreniach prednesených počas pojednávania na okresnom súde a vzhľadom na vývinové obdobie maloletého nie je v prospech maloletého, aby bol v mieste obvyklého pobytu bez svojej matky.

4. K odvolaniu matky maloletého sa podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 28. 05. 2018 vyjadril otec maloletého prostredníctvom svojej právnej zástupkyne. Odvolanie odporkyne považoval za nedôvodné. Uviedol, že súd prvej inštancie riadne a úplne zistil skutkový stav veci a na tento aplikoval príslušné ustanovenie právnych predpisov. Súd prvej inštancie postupoval veľmi starostlivo a všetkým účastníkom nechal nadštandardne široký priestor pre vyjadrenie ich stanovísk a návrhov. Z podrobnej správy psychológa pôsobiaceho pri ÚPSVaR, vypracovanej v apríli 2018 vyplýva, že maloletý I. vyhľadával prítomnosť oboch rodičov a u oboch rodičov nachádzal pocit bezpečia a istoty a rovnako, obaja rodičia sú bez ťažkostí schopní reagovať na okamžité potreby maloletého I. a obidvaja rodičia boli v interakcii schopní počúvať jeden druhého a kooperovať a tiež v neposlednom rade bolo konštatované, že vzťahy medzi rodičmi sa nejavia byť natoľko narušené, aby nebolo možné usilovať o rekonštrukciu vzťahu medzi rodičmi. Jedným z doporučení psychológa dokonca bolo, aby rodičia skúsili vyhľadať asistenciu terapeuta na partnerské vzťahy a pokúsili sa pracovať na zachovaní svojho partnerského vzťahu a tým zachovali úplné rodinné zázemie pre maloletého I.. Z vykonaného dokazovania vzal súd prvej inštancie za jednoznačné, že obvyklý pobyt maloletého I. je v Q. v hlavnom meste C., že odporkyňa presídlila s maloletým I. na územie SR bez súhlasu navrhovateľa, že navrhovateľ nikdy nesúhlasil s presídlením maloletého I. na územie SR, a že odporkyňa si bola dokonca vedomá, že navrhovateľ by nikdy s týmto presídlením súhlas nevyslovil, a preto o takýto súhlas ani nežiadala. V konaní bolo preukázané, že miestom obvyklého pobytu maloletého I. je Q., hlavné mesto C.. Obaja rodičia maloletého dieťaťa boli v C. profesionálne etablovaní ešte v dobe pred narodením maloletého - navrhovateľ je C., odporkyňa pôsobila v odbore Y. G., spočiatku ako Y., neskôr tiež ako I. G. Y. G. pre región C. a pre uvedenú činnosť mala tiež živnostenské oprávnenie vydané príslušným živnostenským úradom v Q.. Na území Q. mali tiež zázemie s dobrou občianskou vybavenosťou. Maloletý I. sa v mieste svojho obvyklého pobytu narodil, bol tu zdravotne poistený, mal svojho ošetrojúceho lekára, v Q. poberá odporkyňa i dávky v súvislosti s rodičovstvom. Rozhodujúcimi sú vždy okolnosti, ktoré existovali v dobe predchádzajúcej protiprávnemu konaniu rodiča - únoscu, následné kroky rodiča únoscu sú bez právnej relevancie. Taktiež navrhovateľ sám a zo svojej iniciatívy navrhol a splnil záruky bezpečného návratu, a to preventívne v intenciách čl. 11 Nariadenia Brusel II. Pred začatím návratového konania v jeho priebehu pred súdom prvej inštancie sa navrhovateľ snažil o riešenie aktuálnej rodinnej situácie tiež za pomoci rodinnej mediácie na pôde úradu pre medzinárodnoprávnu ochranu detí, avšak mediáčne stretnutie sa uskutočnilo len jedinú, odporkyňa sa stavia k mediácii skôr rezervovane a o ďalšie mediáčne stretnutie záujem nejaví. Otec sa naďalej snaží byť v dočasnom kontakte s maloletým I. aspoň cez videohovory, pričom matka početnosť týchto kontaktov neustále znižuje s uvádzaním rôznych dôvodov. Osobný styk otca s maloletým I. bol otcovi umožnený v medziobdobí len jediný - otec strávil s maloletým 3 dni od 21. 05. 2018 do 23. 05. 2018, kedy na opakované žiadosti a prosby otca bolo otcovi umožnené so synom stráviť uvedenú dobu bez prítomnosti odporkyne s tým, že otec musel dieťa odovzdať matke vždy večer v daný deň a nasledujúci deň ráno ho od odporkyne opäť prevzal. Právna zástupkyňa otca opakovane zdôraznila, že Haagsky dohovor nepredpokladá separáciu rodiča únoscu od dieťaťa, ale Haagsky dohovor pojmovo predpokladá, že rodič (únosca ako dobrý rodič, milujúci svoje dieťa) bude dieťa do miesta jeho obvyklého pobytu doprevádzať a návratom sa obnoví pôvodný stav, ktorý tu bol v dobe pred protiprávnym premiestnením alebo zadržaním dieťaťa rodičom únoscom, t. j. , že dieťa bude navrátené do miesta jeho obvyklého pobytu a teda tiež pod jurisdikciu medzinárodne príslušného opatrovanského súdu. Zdôraznila, že rodičovský únos v Q. nie je trestným činom a zdôraznila, že návratové konanie je konanie sui generis, majúcim povahu predbežného opatrenia, jeho účelom, resp. ktorého účelom je obnoviť stav v dobe pred protiprávnym konaním rodiča únoscu. Nejedná sa o rozhodnutie vo veci samej. Rozhodnutie vo veci samej - úprava starostlivosti, úprava styku a úprava výživného pre maloleté dieťa, prináleží opatrovanskému súdu v mieste obvyklého bydliska maloletého dieťaťa, ktorý je súdom medzinárodne príslušným rozhodovať o úprave pomerov k maloletému dieťaťu a u tohto súdu potom rodičia maloletého dieťaťa riešia svoju rodinnú situáciu. Odporkyňa však vo svojom postoji zotrúva a

dobre mienené doporučenia pomáhajúcich profesií (viď doporučenia kolízneho opatrovníka zo dňa 11. 04. 2018 využitie siete bezplatných poradenských služieb v Q.) odporkyňa ignoruje, na ne nereaguje a taktiež nereflektuje ani na ponuky Úradu pre medzinárodnoprávnu ochranu detí k uskutočneniu ďalšieho mediačného stretnutia rodičov. Negatívne a pasívne rezistentné nastavenie odporkyne je zrejmé i z obsahu samotného odvolania odporkyne, kedy táto navrhuje vrátenie vecí súdu prvej inštancie a jedná sa tak o rodiča, ktorý „hrá o čas“ a ktorý všetku snahu upína k udržaniu status quo po dobu čo najdlhšiu. Faktor času je práve kľúčovým aspektom v živote maloletého dieťaťa, kedy tejto okolnosti si je veľmi dobre vedomá práve Haagska zmluva, ktorá zdôrazňuje nevyhnutnosť rozhodovať v konaní o navrátenie dieťaťa prioritne s najvyšším urýchlením. Rovnaká požiadavka na prioritu, rýchlosť rozhodovania a navrátenia dieťaťa bez zbytočného odkladu do miesta jeho obvyklého pobytu vyplýva i z nariadenia Brusel II. Vzhľadom na uvedené otec maloletého navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil a odvolanie odporkyne zamietol.

5. K vyjadreniu otca maloletého a k vyjadreniu sociálneho úradu práce (ÚPSVaR zo dňa 15. 06. 2018) vyjadrila matka maloletého prostredníctvom svojej právnej zástupkyne. Uviedla, že pokiaľ sa týka vzťahu maloletého dieťaťa s otcom, opätovne zdôraznila, že matka nikdy netvrdila, že by dieťa zle reagovalo na otca, tvrdila však, že dieťa od narodenia bolo skoro výlučne v jej celodennej starostlivosti, kedy ho matka aj v súčasnosti ešte stále kojí aj počas nočných hodín, kedy maloletého dieťa prirodzene a inštinktívne vyhľadáva prítomnosť matky. Takisto nemožno spájať a prenášať väzby otca, resp. väzby matky, ktoré mala počas svojho pobytu v Q. na maloleté dieťa. Či dieťa tak nízkeho veku malo vytvorené väzby v C., treba posudzovať samostatne, pričom zotrvala na tom, že dieťa tak nízkeho veku nemohlo mať užšie väzby v Q. M., pretože v tomto prípade sa o žiadnych väzbách v prípade dieťaťa vo veku A. nedá hovoriť. Zotrvala zotrvala na záveroch o obvyklom pobyte maloletého dieťaťa v Slovenskej republike. Pokiaľ sa týka záruk bezpečného návratu, o ktorých píše právna zástupkyňa otca, tieto i naďalej nepovažujú zo strany otca za dostatočné a reálne, kedy otec neprispieva na maloleté dieťa, t. j. neplní si pol roka svoju zákonnú vyživovaciu povinnosť. Keď aj príde pozrieť maloleté dieťa, všetky materiálne veci, ako kočík, veci osobnej potreby, kozmetiku, oblečenie, jedlo, pitie, ale aj autosedačku požičiava otcovi matka. Vo vzťahu k mediácii tvrdenia otca maloletého sa nezakladajú na pravde, že by sa matka k tejto stavala rezervovane a nereagovala, nakoľko matka absolvovala mediáciu dňa 11. 04. 2018, pričom vždy na e-mailovú komunikáciu pracovníkov centra matka reaguje, neignoruje ju. Poukázala na to, že otec termíny, kedy sa mal so synom osobne stretnúť, a to dňa 11. až 13. 05. 2018, ako aj 17. 05. až 20. 05. 2018 sám zo svojho podnetu zrušil a neprišiel. Pokiaľ sa týka tvrdenia, že matka maloletého „hrá o čas“, tu matka poukázala na to, že využíva len dostupné právne prostriedky, ktoré jej priznáva zákon, akým je inštitút odvolania, čo by iste využil aj otec, pokiaľ by s rozhodnutím súdu prvej inštancie po právnej či skutkovej stránke nesúhlasil. Opätovne dala do pozornosti vyjadrenie ÚPSVaRu zo dňa 22. 05. 2018, kde bolo konštatované, že nakoľko matka odmieta návrat do Q. M. a maloletý si vyžaduje jej každodennú prítomnosť aj z dôvodu kojenia, čím sú uspokojované jeho základné potreby, nie je v záujme maloletého navrátenie, resp. nariadenie návratu dieťaťa do krajiny obvyklého pobytu. Matka preto i naďalej trvá na podanom odvolaní a jeho dôvodoch.

6. K vyjadreniu matky sa mailovým podaním zo dňa 25. 06. 2018 vyjadril otec prostredníctvom svojej právnej zástupkyne, ktorá uviedla, že matka podávaním nedôvodných vyjadrení necháva márne plynúť čas a podáva vyjadrenia, ktorú sú absurdné a nemajú oporu v skutkových okolnostiach ani vo vykonanom dokazovaní. V celom rozsahu odkázala už na písomné vyjadrenie otca k odvolaniu matky. K argumentu matky, že neverí zárukám otca, keď k jej rukám po dobu jej protiprávneho pobytu so synom v Slovenskej republike nehradí príspevok na výživu pre maloletého, poukázala na obsah protokolu k záležitosti výživného, pokiaľ by otec býval hradil výživné k rukám matky, mohlo by takéto konanie byť dezinterpretované ako schvaľovanie konania matky, či zmierenie sa s takýmto správaním. Otec svoju vyživovaciu povinnosť vyrovná spätne, a to bezodkladne po navrátení sa matky s maloletým do miesta obvyklého pobytu v Q. M.. Otec dokonca zvažoval plnenie do úschovy advokáta tak, aby matka nemohla účelovo tvrdiť, že na dieťa nie je plnené. Záverom dodala, že tvrdená nechota rodiča nasledovať dieťa nemôže byť odvolacím súdom interpretovaná tak, že súd návrat nenariadi. Žiadny rodič únosca dobrovoľne nenavracia dieťa, avšak dieťa doprevádza vtedy, kedy návrat dieťaťa bol nariadený (a rodič sa teda súdnemu rozhodnutiu podvolil). Každý iný výklad by celkom poprel zmysel Haagskeho dohovoru, nakoľko drvivá väčšina rodičov únoscov maloleté dieťa nenavracia dobrovoľne späť do miesta obvyklého bydliska dieťaťa, ale činí tak až po tom, čo súd rozhodne o navrátení dieťaťa. Ďalej apelovala na urýchlené postúpenie veci odvolaciemu súdu, nakoľko je celkom neakceptovateľné, že 2 a pol mesiaca

po vydaní rozhodnutia nebol spis predložený odvolaciemu súdu a účastníci majú neustále priestor k ďalším a ďalším vyjadreniam.

7. K vyjadreniu matky maloletého sa vyjadril sám otec maloletého dieťaťa, ktorý uvádza, že tvrdenia matky maloletého sú lživé, a zdôraznil, že jeho starostlivosť o syna bola takmer každodenná, výlučné výnimočné služobné povinnosti mu túto znemožňovali, a taktiež namietal, že matka maloletého už nekojí, jej doposiaľ prednesené vyjadrenia sú len účelové, aby čo možno najviac oddialila konečné rozhodnutie súdu a znemožňovala mu celodenný styk s dieťaťom. Tvrdenia, že dieťa behom nočných hodín inštinktívne a prirodzene vyhľadáva prítomnosť matky je opäť lživé a účelové. Počas denného styku so synom ho otec pravidelne ukladal na spanie a pri prebúdzaní ani inak žiadnu prítomnosť matky nevyhľadával. Celkom prirodzene mu postačila prítomnosť otca. Pokiaľ sa týka návštev krúžkov C. P. a E., tieto tvrdenia a uvádzané skutočnosti sú výlučne účelové, nakoľko oba krúžky s dieťaťom a matkou absolvoval pri svojej poslednej návšteve i otec, pričom poprel akýkoľvek výchovný aspekt, či sociálny kontakt a vplyv tohto krúžku na rozvoj dieťaťa označil za minimálny. Bežnou výchovou a kontaktom s oboma rodičmi by dieťa získalo oveľa viac. Pokiaľ sa týka plnenia vyživovacej povinnosti a požičiavania si všetkých materiálnych vecí, kozmetiky a oblečenia od matky, k tomuto uviedol, že hračky pre dieťa vozí on so sebou na návštevy rovnako ako kozmetiku, hygienické potreby, jedlo a pitie. Pravdou je zapožičanie si kočíka a autosedačky, pričom však otec na zakúpenie predmetného kočíka dal sumu 10 000,- Kč a tento je zadržovaný na Slovensku a v dobe, kedy otec nemôže byť so svojim synom cez pol roka má zakúpiť autosedačku, je takáto argumentácia nelogická. Na jednej strane poukázal na to, akým spôsobom je otcovi odopieraný kontakt s maloletým dieťaťom, avšak na strane druhej sa od neho očakáva finančné prispievanie k rukám matky. K presunutiu termínov stykov s dieťaťom mal otec dôvody spočívajúce jednak v plnení služobných povinností a jednak z nutnosti vyhľadania zodpovedajúcich ubytovacích kapacít, čo si ale matka stále neuvedomuje, pokiaľ by mala vytvoriť dieťaťu zodpovedajúce zázemie v niekoľkých metroch štvorcových nejakého penziónu a podobne. V ďalšom odkázal na vyjadrenie svojej právnej zástupkyne doručené súdu a zotrval na vyjadrení k samotnému odvolaniu matky.

8. Dňa 18. 07. 2018 podal vyjadrenie kolízny opatrovník - Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny C., uviedol, že dňa 21. 05. 2018 mal kolízny opatrovník záujem vykonať pohovor s matkou v zmysle doručenej žiadosti Centra pre medzinárodnoprávnu ochranu detí a mládeže, pričom po príchode k bydlisku matky bol maloletý matkou odovzdávaný do starostlivosti otca. Úrad už v minulosti opakovanne vykonal šetrenie v domácnosti matky, nakoľko sa maloletý už v domácnosti matky nenachádzal, bol následne s matkou vykonaný pohovor v rámci ktorého bola matka poučená o právach otca na styk s maloletým. Dňa 17. 07. 2018 úrad telefonicky kontaktoval otec maloletého, ktorý žiadal o pomoc, nakoľko mu podľa jeho vyjadrenia matka neumožňuje kontakt s maloletým I.. Následne bola predvolaná na oddelenie sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately. Matka uviedla, že nebráni otcovi v kontakte so synom, len má obavu nechať maloletého počas noci bez nej, čo otec neakceptuje. V ďalšom úrad zotrval na písomnom vyjadrení k odvolaniu zo dňa 22. 05. 2018.

9. Na vyjadrenie otca zo dňa 29. júna 2018 matka prostredníctvom svojej právnej zástupkyne uviedla, že tvrdenie otca, že jeho starostlivosť o syna bola takmer každodenná je zavádzajúce a nezakladá sa na pravde, nakoľko prvých 6 mesiacov po narodení dieťaťa starostlivosť o syna zabezpečovala výlučne matka, neskôr, keď matka robila inkasáciu v Y. postrážil dieťa otec na 2, 3 hodinky, čo bolo párkrát (3-krát do mesiaca), inak matka zabezpečovala starostlivosť o dieťa, v noci dieťa uspávala výlučne matka. Okrem matky a otca nemalo v C. dieťa žiadny blízky každodenný vzťah s inou osobou. Matka pravdivo oznámila otcovi, že dieťa už nekojí dňa XX. XX. XXXX, dovtedy dieťa skutočne kojila, preto nešlo zo strany matky o žiadne účelové tvrdenia pred súdom, pričom túto skutočnosť, že dieťa nekojí, mohla matka pred otcom zamlčať, čo však neurobila. Zvýraznila tiež, že dieťaťu návšteva programu C. P. výrazne prospieva a rado tam chodí, čo sa týka krúžku E., nakoľko bol otec pri prvej návšteve tohto krúžku, ktorú opisuje maloletý v novom prostredí s otcom, ako aj s matkou, jeho správanie preto v dôsledku ešte nepoznaného nového prostredia bolo prirodzené. Čo sa týka krúžkov v C., tieto maloletý nenavštevoval, vzhľadom k oslabenej imunitě v období povinného očkovania. Pokiaľ sa týka vyživovacej povinnosti otca, túto si otec aj naďalej neplní, finančne neprispieval ani keď s ním bývala v C., a to čo sa týka stravy pre ňu samú, ako aj jej syna, kozmetika pre syna, zakúpenie výbavy po narodení, oblečenie, toto hradila výlučne matka maloletého, ako aj jej rodičia. Taktiež nie je pravdou, že by matky bránila otcovi v styku s dieťaťom, čo potvrdil aj sám otec, keď opisuje vo svojom vyjadrení samotné stretnutie so synom, pričom počas týchto návštev otca matka zabezpečuje, resp. požičiava otcovi kozmetiku,

oblečenie, hračky, a tak ďalej, aby dieťaťu nič nechýbalo. Pri poslednej návšteve otca dňa 21. 07. 2018 na Slovensku otec odmietol podať matke informáciu, kde sa bude s dieťaťom celodenne zdržiavať a ako bude mať maloleté dieťa zabezpečenú stravu a celodennú starostlivosť (predtým matku vždy informoval, kde je ubytovaný a podobne). Túto informáciu matka žiadala od otca niekoľkokrát, otec s matkou nekomunikoval, neoznámil jej, kde sa bude so synom zdržiavať a odmietal akúkoľvek prítomnosť matky na stretnutí, ktorá keďže nemala vedomosť, kde sa otec bude s dieťaťom nachádzať, chcela byť pri tomto stretnutí prítomná. Otec uvedené odmietol, matka mu syna odmietla dať, nakoľko nebola informovaná, kde sa otec bude so synom zdržiavať a ako zabezpečí celodennú starostlivosť o syna. Otec následne volal hliadku PZ, ktorá po vypočutí oboch rodičov odišla. Dňa 22. 07. 2018 nakoniec otec prišiel za matkou a išli sa aj s matkou a maloletým dieťaťom spoločne prejsť. Matka uviedla, že i naďalej trvá na podanom odvolaní a jeho dôvodoch.

10. Krajský súd, ako odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. - Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu danom ust. § 65 a § 66 zákona č. 161/2015 Z. z. - CMP bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a tento (uznesenie) v zmysle ust. § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil ako vecne správny.

11. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

12. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

13. Odvolací súd uvádza, že proti uzneseniu súdu prvej inštancie podala odvolanie matka maloletého dieťaťa. Otec maloletého odvolanie nepodal, opravného prostriedku sa vzdal po vyhlásení uznesenia súdom prvej inštancie do zápisnice.

14. Odvolací súd uvádza, že s rozhodnutím súdu prvej inštancie vysloveným v napadnutom rozhodnutí (uznesení), ako aj s jeho dôvodmi sa stotožňuje a na tieto v plnom rozsahu poukazuje. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie rozhodol vo veci návratu maloletého do krajiny obvyklého pobytu na základe detailne zisteného skutkového stavu, pričom súd pri rozhodovaní prihliadol predovšetkým na záujem maloletého a tiež na zachovanie rodičovských práv oboch rodičov dieťaťa a dospel k správnym skutkovým aj právnym záverom. Námietky matky maloletého dieťaťa obsiahnuté v odvolaní odvolací súd nepovažoval za odôvodnené práve z dôvodov, že súd prvej inštancie vykonal vo veci náležité, detailné dokazovanie, vec správne posúdil, pričom odvolateľka neuviedla žiadne nové skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé ovplyvniť alebo zvrátiť výsledky doterajšieho dokazovania. Odvolateľka vo svojom odvolaní neuviedla žiadnu takú podstatnú skutočnosť, ktorá by mala za následok úvahu o prípadnej vade v procesnoprávnom postupe súdu prvej inštancie alebo o prípadnej nesprávnosti rozhodnutia, pričom odvolací súd preskúmaním veci takúto vadu ani nezistil.

15. Okresný súd vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu za účelom zistenia skutočného stavu veci v súlade s ustanovením § 35 CMP, pričom svoje rozhodnutie aj náležite podľa ust. § 220 ods. 2 CSP odôvodnil. Dôvody rozhodnutia sú výstižné zrozumiteľné a jasné a rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne a taktiež i presvedčivé. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že obvyklý pobyt dieťaťa je v Q. M., v meste C., pričom odvolací súd sa s takto konštatovaným záverom súdu prvej inštancie v celom rozsahu stotožňuje a poukazuje na celý rad zistených skutkových okolností, ktoré takémuto záveru jednoznačne nasvedčujú. Je potrebné poukázať na to, že otec a matka maloletého dieťaťa ako životní partneri viedli spoločnú domácnosť v C. od roku 2012, keď do Q. M. presídlila najprv F. R. (t.č. matka maloletého). Spoločnú domácnosť viedli od roku 2012 do konca roka 2017, v roku 2016 (októbri 2016) sa do takéhoto spoluzitia narodil maloletý I. D., pričom i po narodení maloletého žili všetci spoločne na adrese M.. XXXX/XX C. a na tejto adrese bol maloletý prihlásený na trvalé bydlisko. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že maloletý bol zaradený do sociálneho a zdravotného systému Q., bol zdravotne poistený, a taktiež matka maloletého bola sociálne zabezpečená poberaním dávok spojených s rodičovstvom, peňažnej pomoci v materstve a rodičovského príspevku. Vzhľadom na osobitú situáciu maloletý bol štátnym občanom Q. M., a zároveň občanom Slovenskej republiky, pričom štátne občianstvo SR maloletý nadobudol narodením po svojej matke (t. j. podľa § 5 ods. 1 písm. a) zákona č. 40/1993 Z. z. štátne občianstvo Slovenskej republiky

narodením nadobúda dieťa, ktorého aspoň jeden z rodičov je štátnym občanom Slovenskej republiky). V takejto spoločnej domácnosti matky maloletého a otca maloletého maloletý žil až do dňa 17., resp. 18. 12. 2017, kedy matka spolu s maloletým odcestovala k svojim rodičom na územie Slovenskej republiky, pričom otcovi maloletého dieťaťa, oznámila, že na územie Slovenskej republiky odchádza na vianočné sviatky. Bezprostredne po vianočných sviatkoch však matka maloletého začala vykonávať kroky smerujúce k ukončeniu pobytu maloletého na území Q. M. a úkony smerujúce k etablovaní maloletého na území Slovenskej republiky. Tu odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie konštatuje, obvyklý pobyt maloletého bol v čase premiestnenia jednoznačne na území Q. M., keď bol zrejmý úmysel oboch rodičov maloletého po 4 rokoch vedenia spoločného života priviesť do spoločnej domácnosti i spoločného potomka - maloletého I., a zároveň bol zrejmý i úmysel oboch rodičov i naďalej zotrvať a viesť ako rodinný, tak i pracovný život na území Q. M.. Z tohto dôvodu bol maloletý zaevidovaný riadne v sociálnom systéme, mal svojho ošetrojúceho pediatra. Iné väzby ako väzby k obojmu svojim rodičom pri dieťati v tak útlom veku (M.) nie je potrebné, účelné a vhodné ani ďalej a bližšie skúmať, nakoľko dieťa vo veku T. je plne odkázané na starostlivosť svojich rodičov a prioritné a rozhodujúce sú predovšetkým jeho vzťahy k rodičom, t. j. ako k matke, tak aj k otcovi. Z vykonaného dokazovania bolo zrejmé, že ako otec, tak aj matka maloletého, mali úmysel viesť spoločný život, spoločnú domácnosť v Q. M., pričom matka s maloletým na územie Slovenskej republiky chodila na pobyty krátkodobé za účelom vykonania návštev svojej rodiny, pričom tieto pobyty trvali niekoľko dní, t.j. boli ohraničené časom a účelom (pokiaľ matka maloletého cestovala sama s maloletým, boli i v trvaní jedného týždňa), pričom matka sa s maloletým vždy vrátila do Q. M. do miesta, kde s otcom ako partnerom dlhoročne spoločne žili, pričom maloletý prirodzene sledoval úmysel svojich rodičov trvalo sa v tomto prostredí zdržiavať.

16. Odvolací súd teda konštatoval, že obvyklým pobytom dieťaťa je bezpochyby Q. M., hlavné mesto C., pričom z vykonaného dokazovania nebola preukázaná žiadna taká okolnosť, ktorá by jednoznačne preukazovala úmysel ktoréhokoľvek z rodičov pred opustením domácnosti matkou s maloletým pred Vianocami roku 2017, resp. ich spoločný úmysel premiestniť sa s maloletým na dlhodobé pôsobenie (bývanie, spolužitie) na územie Slovenskej republiky, Odvolací súd zdôrazňuje, že v zmysle čl. 3 a 4 Dohovoru o medzinárodnoprávných aspektoch únosov detí, ktorý bol prijatý v Haagu dňa 21. 10. 1990, publikovaný oznámením Ministerstva zahraničných vecí SR pod č. 119/2001 Z.z. (ďalej len „Haagsky dohovor“ alebo i „Dohovor“) rozhodujúci je stav bezprostredne pred premiestnením alebo zadržaním maloletého. Zároveň odvolací súd poukazuje na čl. 12 uvedeného Dohovoru, v zmysle ktorého ak bolo dieťa neoprávnene premiestnené alebo zadržané podľa čl. 2 a v deň začatia konania pred justičným alebo správnym orgánom zmluvného štátu, v ktorom sa dieťa nachádza, neuplynula odo dňa neoprávneneho premiestnenia alebo zadržania lehota jedného roka, nariadi príslušný orgán okamžite návrat dieťaťa. Pokiaľ teda bolo jednoznačne ustálené, že v čase pred premiestnením maloletého na územie Slovenskej republiky, mal maloletý obvyklý pobyt v Q. M., bez právnej relevancie je tá skutočnosť, že maloletý sa zdržiava na území Slovenskej republiky (v čase rozhodovania odvolacieho súdu) osem mesiacov a má tu vytvorené väzby so širšou rodinou zo strany matky.

17. Zároveň z vykonaného dokazovania vyplýva, že počas spolužitia rodičov maloletého sa na jeho výchove, resp. starostlivosti o maloleté dieťa útleho veku podieľali obidvaja rodičia. Vzhľadom na nízky vek dieťaťa je logické a prirodzené, že počas prvých mesiacov života zabezpečuje väčšiu časť starostlivosti o novorodenca a dieťa vo veku niekoľkých mesiacov prevažne matka dieťaťa, a to i s prihliadnutím na okolnosť, že maloletý bol matkou kojený, v dôsledku čoho je logické silnejšie puto medzi dieťaťom a matkou, ktorá zastáva v živote dieťaťa najzásadnejší a najstabilnejší prvok. Z vykonaného dokazovania však vyplýva tiež záver, že i otec maloletého podľa svojich možností a schopností zabezpečoval starostlivosť o maloletého a na výkone svojho rodičovského práva mal záujem i naďalej, keď počas neprítomnosti matky v domácnosti z dôvodu plnenia jej príležitostných pracovných povinností zabezpečoval starostlivosť o maloletého i v rozsahu niekoľkých hodín. Opätovne s poukazom na skutočnosť, že maloletý bol dieťaťom kojeným, je absolútne prirodzené, že po uplynutí niekoľkých hodín sa dieťa dožaduje prítomnosti matky, čo však neznamená, že otec maloletého starostlivosť o neho nevykonával, že by túto nebol schopný vykonávať, resp. že by na výkone svojich rodičovských práv nemal záujem. S poukazom na vyššie uvedené možno tak konštatovať, že otec maloletého svoje rodičovské (opatrovnícke právo v zmysle Dohovoru o občianskych aspektoch medzinárodných únosov detí) v čase premiestnenia maloletého i skutočne vykonával, a to ako spoločne s matkou, tak aj samostatne. Z vykonaného dokazovania tiež vyplýva, že matka maloletého dieťaťa otcovi oznámila svoj úmysel vzdaliť sa zo spoločnej domácnosti na územie SR, avšak výlučne na vianočné sviatky r. 2017, pričom úmysel do spoločnej domácnosti sa viac nevrátiť a zotrvať na území Slovenskej republiky u

svojich rodičov, oznámila otcovi maloletého až následne v čase, keď maloletý sa už na území Slovenskej republiky nachádzal. Z následného konania otca maloletého vyplýva, že tento po oboznámení sa s uvedenou skutočnosťou a zistení okolností o odhlásení dieťaťa zo všetkých evidencií v Q. jednostranne a svojvoľne zo strany matky, súhlas na zotrvanie dieťaťa na území Slovenskej republiky nedal, a to ani následne (výslovne, či konkludentne), ale od mesiaca január 2018 sa opakovanými návštevami matky maloletého a samotného maloletého snaží dosiahnuť navrátenie maloletého dieťaťa (spoločne s matkou maloletého ako doprevádzajúcou osobou) späť do Q. M.. Konanie otca spočívajúce v iniciovaní návratového konania a konania v súčinnosti s Centrom medzinárodnoprávnej ochrany detí svedčí o tom, že súhlas jedného z rodičov - otca maloletého, nebol druhému z rodičov, ktorý premiestnenie dieťaťa uskutočnil, udelený ani dodatočne. Z uvedeného vyplýva, že pokiaľ mal maloletý obvyklý pobyt na území Q. M., pričom z miesta svojho obvyklého pobytu bol premiestnený, resp. zdržiava sa na území Slovenskej republiky, bez súhlasu druhého rodiča, je takáto skutková situácia odôvodňujúca rozhodnutie o nariadení návratu maloletého do krajiny obvyklého pobytu, t. j. do Q. M..

18. Pokiaľ v podanom odvolaní matka maloletého poukazuje na článok 13 Haagskeho dohovoru, v zmysle ktorého justičný orgán dožiadaného štátu nemusí nariadiť návrat dieťaťa, ak osoba, ktorá nesúhlasí s jeho vrátením preukáže, že: a) osoba, inštitúcia alebo iná právnická osoba, ktorá mala dieťa v osobnej starostlivosti v čase premiestnenia alebo zadržania opatrovnícke právo skutočne nevykonávala, alebo že súhlasila, či následne sa zmierila s premiestnením alebo zadržaním dieťaťa, alebo b) existuje vážne nebezpečenstvo, že návrat by dieťa vystavil fyzickej alebo duševnej ujme, alebo inak priviedol do neznesiteľnej situácie, odvolací súd konštatuje, že článok 13 písm. a) Haagskeho dohovoru v danej veci aplikovaný byť nemôže, nakoľko vykonaným dokazovaním bolo ustálené, že otec maloletého svoje opatrovnícke právo v čase premiestnenia maloletého vykonával a z jeho následného konania vyplýva, že ani následne nesúhlasil a ani sa nezmieryl s premiestnením alebo zadržaním dieťaťa na území Slovenskej republiky, pričom takýto jeho nesúhlas je celkom evidentný i z písomných podaní smerovaných konajúcim súdom. Preto sa odvolací súd zamerl na zistenie skutočností, či je v danej veci naplnený predpoklad obsiahnutý v článku 13 písm. b) Haagskeho dohovoru, na ktorý v podanom odvolaní poukázala právna zástupkyňa matky maloletého, t.j. na zistenie, či existuje vážne nebezpečenstvo, že návrat by dieťa vystavil fyzickej alebo duševnej ujme alebo ho inak priviedol do neznesiteľnej situácie. Z predloženého spisového materiálu odvolací súd konštatuje, že nijakým spôsobom nebolo preukázaná existencia nebezpečenstva, ktoré by maloletému hrozilo na území Q. M. po jeho návrate a nie je žiadny odôvodnený predpoklad, akejkolvek fyzickej alebo duševnej ujmy, ktorú by maloletý mal, či mohol utrpieť po návrate do Q. M., nakoľko nepriaznivo na maloletého vplývali predovšetkým vzájomné hádky rodičov maloletého. Tu odvolací súd poukazuje predovšetkým na okolnosť, že vzájomná komunikácia, jej úroveň a kvalita závisí výlučne od rodičov maloletého dieťaťa. Výlučne matka a otec maloletého sú osobami, ktoré môžu rozhodnúť o tom, či ich spoločné dieťa bude vystavované stresu vyplývajúceho zo vzájomných osočovani a hádok, resp. či maloletého od takejto ťaživej situácie ušetria a budú schopní vzájomné nedorozumenia riešiť a komunikovať konštruktívne bez vyvolania zbytočných konfliktných situácií, ktorých by bol prítomný i maloletý. Na strane druhej v konaní bola preukázaná tiež tá okolnosť, že matka maloletého má možnosť vrátiť sa do bytu na M. ulici XX v C. X, ktorý bol do času opustenia Q. M. matkou s maloletým ich spoločnou domácnosťou a v prípade, že by vzájomné, čo i len dočasné spoluzitie nebolo pre konflikty a nedorozumenia rodičov maloletého možné, otec maloletého v konaní pred súdom dokladoval i existujúcu nájomnú zmluvu, na základe ktorej môže on užívať iný byt (K.) a matka maloletého dieťaťa sa môže vrátiť do prostredia, v ktorom maloletý do Vianoc 2017 žil. Nájomná zmluva zo dňa 27. 12. 2012 medzi F. R. ako nájomníčkou a B. R. ako prenajímateľkou osvedčuje tú skutočnosť, že nájomný vzťah bol uzavretý na dobu určitú až do dňa 31. 12. 2018, uvedené vyplýva, z obsahu nájomnej zmluvy (článok 3 ods. 1 zmluvy o nájme bytu), pričom trvanie nájomného vzťahu, ako i úmysel prenajímateľa prenechať byt na užívanie matke maloletého dieťaťa až do dňa 31.12. 2018 duplicitne vyplýva i z čestného prehlásenia prenajímateľky - B. R.. Súd prvej inštancie vyhodnotil uvedené čestné prehlásenie ako jeden z predložených a vykonaných dôkazov, pričom v súvislosti z predloženou nájomnou zmluvou, je v konaní preukázaná reálna možnosť navrhovateľky navrátenia sa do bytu, v ktorom viedla s otcom maloletého spoločnú domácnosť, pričom nie je rozhodné, že uvedený jednoznačný prejav prenajímateľky je obsiahnutý „len“ v čestnom prehlásení. Nie je dôvodné, potrebné a ani účelné zisťovať okolnosť možnosti užívania bytu matky maloletého na základe nájomnej zmluvy osobitným výsluchom prenajímateľky, či už konajúcim súdom, alebo súdom dožiadaným v Q., keď takáto okolnosť vyplýva jednak z predloženej nájomnej zmluvy, a uvedenú navyše potvrdilo i čestné prehlásenie vlastnoručne podpísané prenajímateľkou s overením pravosti jej podpisu. Taktiež zmluva o nájme bytu nachádzajúceho sa na prvom poschodí bytového domu na ulici N. D. XXXX/XX, C. X - G., uzavretá

C. R. ako prenajímateľom a I.O., ako nájomcom, dňa 11. 04. 2018 (s trvaním nájomného vzťahu do 11. 04. 2020), svedčí o tom, že v prípade nevhodnosti či neschopnosti rodičov maloletého dieťaťa spoločne obývať jednu domácnosť, matka maloletého má i v takom prípade možnosť sama s maloletým nerušenie užívať byt nachádzajúci sa na M. ulici č. XX a titulom nájomného vzťahu môže otec maloletého užívať byt nachádzajúci sa na ulici N. D.. XX, C. X. Takýmto spôsobom je eliminovaná možnosť vzájomných hádok ohľadom základných otázok spoločného spolužitia. Nebolo preukázané, že by otec maloletého vystavoval maloletého akémukoľvek príkoriu alebo inej neznesiteľnej situácii; v stresových situáciách sa maloletý ocital výlučne v dôsledku hádok medzi rodičmi maloletého, pričom bývaním rodičov maloletého každým v samostatnej domácnosti na dvoch rozličných adresách, avšak vo vzájomnej blízkosti (C. X), sa vyššie uvedené riziko eliminuje na minimum a závisí výlučne od rodičov maloletého dieťaťa, akým spôsobom budú v jeho prítomnosti medzi sebou vzájomne komunikovať. Pokiaľ v podanom odvolaní matka maloletého namietala a argumentovala i zhoršeným zdravotným stavom maloletého a poukázala na akútnu bronchitídu, v súvislosti s ktorou bol maloletý opakovane ošetrovaný, pričom prašné prostredie C. mu k uvedenému zdravotnému stavu neprospieva, tu odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že sa jedná o bežné ochorenie (detské, ale bežne vyskytujúce sa i v dospelom veku), ktoré bežne prekonávajú i ostatné deti žijúce, či už v mestskom alebo vidieckom prostredí a samotná uvedená okolnosť nemôže byť dôvodom pre rozhodnutie o nenariadení návratu maloletého do krajiny obvyklého pobytu, nakoľko sa nejedná o ochorenie závažného charakteru, ktoré by vylučovalo pobyt dieťaťa v mestskom prostredí. V neposlednom rade odvolací súd uvádza, že bolo úmyslom, ako otca, tak aj matky maloletého práve v prostredí veľkomesta - C. vychovávať maloletého po jeho narodení, pokiaľ by medzi rodičmi maloletého neskôr nedochádzalo k opakovaným konfliktom. Tiež matkou deklarovaný zdravotný stav dieťaťa nebol dôvodom, prečo s maloletým C. (Q. M.) opustila a navyše v prípade zhoršenia zdravotného stavu maloletého, môže byť maloletý nastavený na liečbu v zdravotníckom systéme Q. M., ktoré je na porovnateľnej úrovni ako v SR, tak ako tomu bolo do veku jedného roka maloletého. Pokiaľ sa týka ostatného materiálneho zabezpečenia potrebného pre základné fungovanie matky maloletého v krajine obvyklého pobytu maloletého, tu odvolací súd poukazuje na možnosť matky maloletého dieťaťa okamžite žiadať o nariadenie neodkladného opatrenia spočívajúceho v povinnosti platiť bežné výživné v nevyhnutnej miere na maloletého, českými súdmi (miestne príslušným Obvodným súdom pre C. X), pričom takýmto spôsobom si matka reálne môže zabezpečiť nevyhnutné finančné prostriedky pre dočasné základné uspokojovanie potrieb maloletého, pokiaľ o vzájomných rodičovských právach a povinnostiach nerozhodne miestne príslušný súd v Q. M., ktorý má právomoc vo veci starostlivosť o maloletého konať z hľadiska medzinárodnoprávných aspektov.

19. S poukazom na uvedené dôvody odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil v napadnutej časti ako vecne správne. Výrok uznesenia, ktorým súd návrh (otca) vo zvyšku zamietol (druhý výrok uznesenia), odvolaním napadnutým nebol a v tejto časti mohol opravný prostriedok voči uzneseniu podať otec maloletého dieťaťa, ktorý sa však s právnou zástupkyňou na pojednávaní konanom dňa 11. 04. 2018 po vyhlásení uznesenia vzdal opravného prostriedku vyhlásením do zápisnice. Uznesenie v tomto výroku zostalo z uvedeného dôvodu nedotknuté. Odvolací súd preskúmal i výrok o trovách konania, nakoľko sa jedná o výrok závislý, pričom osobitne odvolaním matky napadnutý nebol a konštatoval, že súd prvej inštancie správne postupoval podľa § 52 Civilného mimosporového poriadku, keď v súlade s uvedeným právom na náhradu trov konania nepriznal žiadnemu z účastníkov konania.

20. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol s poukazom na ust. § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku a ust. § 52 Civilného mimosporového poriadku a zhodne ako súd prvej inštancie, s poukazom na charakter konania rozhodol tak, že právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal žiadnemu z účastníkov konania, pričom nebol dôvod postupovať podľa ust. § 53, 54, 55 Civilného sporového poriadku,

21. Rozhodnutie senátu bolo prijaté pomerom hlasov odvolacieho súdu 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaťel' musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).